

Hoofdstuk 29

Lieve kleinkinderen,

Weten jullie nog dat jullie met de kerstdagen een kinderbijbel van omie en mij gekregen hebben? In die kinderbijbel ging het ook over bidden.

Anniek had aan haar omie gevraagd: 'Waarom bidden jullie voor het eten, pake en omie?'

In die kinderbijbel met als titel 'VOOR JOU / FOAR DY' heeft jullie omie geprobeerd daar een antwoord op gegeven en nu vul ik dat antwoord van omie aan door te zeggen dat Jezus ook bad voor het eten.

In onderstaand verhaal kunnen jullie lezen dat Jezus zijn Vader, God in de hemel, dankte voor het eten, voor de vijf broden en twee visjes, die hij gekregen had van dat kleine jongetje. Jezus dankte voor dit eten, zegende dit eten en deelde daarna van dit eten uit aan heel veel mensen.

Zo mogen ook wij, nadat wij God gedankt hebben voor alles wat wij van Hem gekregen hebben, uitdelen aan andere mensen.

Hoofdstuk 29 - Brood in de wildernis - Johannes 6 : 1 – 15

Een paar weken voor Pasen kreeg Jezus het droevige bericht dat Johannes de Doper vermoord was. Jezus was diep onder de indruk en direct veranderde hij zijn plannen. In plaats van naar Jeruzalem te gaan waar hij altijd het Paasfeest vierde, nam hij nu zijn twaalf leerlingen mee naar de andere kant van het meer van Galilea. Dit was buiten het rechtsgebied van koning Herodes. Nu de vijanden Johannes vermoord hadden, zouden ze hem misschien ook zoeken en dat mocht nog niet: *nee, zijn uur was nog niet gekomen.*

Nog maar kort geleden waren de leerlingen van Jezus weer teruggekomen van hun reis door de steden en dorpen van Israël. Blij en dankbaar waren ze voor alles wat ze hadden mogen doen **in Jezus' Naam**. Zieken beter maken, blinden laten zien, doven weer laten horen en zelfs démonen hadden ze in Jezus' Naam mogen uitdrijven. Nu mochten de twaalf discipelen van Jezus uitrusten van hun lange reis en voeren ze met Jezus het meer over naar het steppegebied waar veel gras groeide.

Hier in de stilte van de wildernis wilde Jezus met zijn leerlingen praten over zijn eigen lijden en sterven. En deze twaalf mannen die zulke geweldige dingen hadden gedaan in Zijn Naam, begrepen nog maar zo weinig van Zijn Werk. Jezus was erg blij dat hij nu een poosje alleen met zijn leerlingen zou zijn. Ook Jezus zelf was toe aan zijn broodnodige rust.

Maar ook deze reis ging het weer anders dan waarop Jezus gehoopt had. Ze waren nog maar net aan de andere kant van het meer of daar kwamen de mensen al weer in grote getale aanlopen. Mensen uit Kapernaüm en uit de andere steden van Galilea die gehoord hadden dat Jezus in een boot was gestapt en naar de andere kant van het meer was gegaan. Natuurlijk had Jezus al deze mensen, meer dan vijfduizend mannen, hun vrouwen en kinderen niet eens meegeteld, weer terug naar huis kunnen sturen. Maar toen Jezus hen aan zag komen lopen kreeg hij diep medelijden met hen. Zijn leerlingen had hij altijd bij zich. Met hen kon hij ook later nog wel praten en hen onderwijzen. Dat Jezus zelf zo moe was daar dacht hij gewoon niet meer aan.

Daar in die steppe onderwees Jezus het volk, uren en uren lang, in de gloeiend hete middagzon...

Toen Jezus eindelijk ophield met de mensen te leren was al vrij laat en de schaduwen werden al langer. De twaalf discipelen van Jezus hadden al een paar keer naar de stand van de zon gekeken. Het werd hoog tijd dat de mensen terug naar huis gingen. Deze mensen waren gekomen om naar Jezus te luisteren en dat verveelde nooit. Maar ze waren vanmorgen zo haastig op stap gegaan dat ze er niet aan gedacht hadden om eten voor onderweg mee te nemen. Wilden ze voor de nacht nog iets eten, dan moesten ze nu wel snel weggaan naar het naburige dorp. Zou er trouwens in dat dorpje eten genoeg te koop zijn voor al deze mensen?

Maar de Here Jezus was niet van plan om het volk zo met honger in de maag te laten vertrekken. Hij had hier op deze grote grasvlakte al deze mensen zo lang bezig gehouden. Nu zou hij ook voor hen moeten zorgen.

Heel rustig zei Jezus tegen zijn discipelen: *‘Geef jullie deze mensen te eten.’* De twaalf leerlingen van Jezus keken elkaar verbaasd aan. Hoe zou dat moeten? Al deze hongerige mensen eten geven in deze steppe waar zo ver je keek geen huis te bekennen viel? En zelfs al zou er in het eerstkomende dorp eten te koop zijn, wie zou dat dan moeten betalen?

Filippus liep naar Jezus toe. ‘Rabbi,’ vroeg hij, ‘moeten wij naar die dorpen, daar in de verte gaan en broden voor deze mensen kopen?’

Jezus antwoordde: ‘Nee, Filippus, maar ga bij de mensen langs en vraag wie eten bij zich heeft.’

Ze deden het direct omdat Jezus het tegen hun zei. Maar alleen Andréas kwam niet met lege handen bij Jezus terug. Met een diepe zucht zette hij een klein mandje bij Jezus neer. ‘Ik heb een jongen gevonden die dit eten bij zich had. *Vijf broden en twee vissen.* Maar wat betekent dat voor al deze mensen?’

Jezus glimlachte. ‘Het is genoeg, Andréas. Zeg tegen de mensen dat zij in groepen van vijftig of honderd man in het gras moeten gaan zitten en jullie, kom daarna met jullie draagkorven bij mij.’

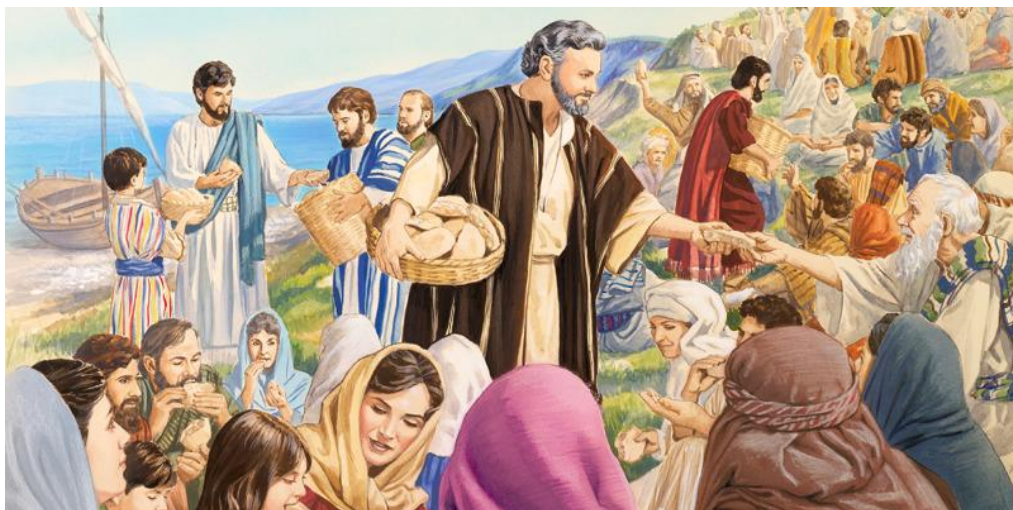
Het duurde lang voordat ze allemaal in grote groepen op het donkere, lange gras zaten. Maar toen iedereen zat was het een prachtig gezicht. Het leek wel een grote bloementuin, al die groepen mensen in hun bont gekleurde mantels met smalle paden er tussendoor. Alleen in de maand mei was het hier zo mooi. Het gras was dan mooi groen met veel bloemen er tussen in. Over een paar weken zou dit allemaal door de hete zon weer verschroeid en verbrand zijn. Maar de mensen in het gras dachten aan heel andere dingen. Ze hadden plotseling allemaal een razende honger en de zon zakte al meer in het westen. Straks zou het donker zijn. Waarom liet die rabbi Jezus hen niet gaan nu het nog licht was? Er was immers geen eten in deze grote steppe. En hoe langer het nu duurde, hoe later ze thuis zouden komen! Maar, als Jezus dit nu wilde dan zouden ze nog langer blijven wachten.

En toen keken al die mensen met verbazing naar Jezus. Wat deed hij? Hij ging op zijn knieën liggen, hief zijn armen omhoog en begon te bidden. Alleen de mensen vlak bij Jezus zaten konden verstaan wat Jezus bad. Nee, Jezus vroeg niet om eten voor al deze mensen. Hij dankte God voor het eten dat hij gekregen had. De mensen die dit hoorden begrepen het niet. Hoe kon je nu danken voor vijf platte broden en twee visjes wanneer je meer dan vijfduizend mensen te eten wilde geven?

Zelfs de twaalf discipelen van Jezus begrepen niet wat de bedoeling van Jezus was. Daar stonden ze dan met hun lege korven voor al die hongerige mensen. Na het 'amen' wenkte Jezus één van zijn leerlingen en boven de lege draagkorf brak Jezus het eerste brood.

O, en toen zagen ze het... Het brood dat Jezus brak werd niet kleiner en de korf raakte vol.

'Ga uitdelen,' gebod Jezus en ook in de tweede lege korf vielen de goede brokken brood. Ze werden er allemaal stil van. God mocht het hen vergeven dat ze getwijfeld hadden aan Jezus' almacht...

'Ga uitdelen,'

Hoog tilden ze de manden vol brood en ze begonnen uit te delen. Was de korf leeg, dan vulde Jezus deze weer. Nu geloofden ze dat alles goed zou komen en dat al die duizenden mensen voldoende te eten zouden krijgen. Vijf broden en twee vissen! En al vlugger brak Jezus het brood en onder zijn heilige handen groeide het goede brood...

Nog nooit hadden deze Galileeërs zo gegeten als deze avond. Nee, een koningsmaaltijd was het niet, dit droge brood zonder beleg erop. Maar thuis aten ze ook geen duur witbrood en de vis die ze na het brood kregen smaakte bijzonder goed. Bij dit grote wonder van Jezus vielen alle vorige wonderen die hij gedaan had in het niet!

Toen iedereen genoeg gegeten had, ja zelfs meer dan genoeg, kwamen de leerlingen van Jezus nog een keer bij hen langs en haalden al het overgebleven brood en vis op. Bij elkaar twaalf manden vol.

Na deze wonderbaarlijke avondmaaltijd kon iedereen zijn eigen gang gaan. Ze hadden geen honger meer en de reis naar huis zou geen problemen opleveren. Maar het was net alsof men plotseling geen haast meer had. In ieder geval de mannen niet. In groepjes stonden ze met elkaar te praten over dit 'heerlijke' wonder. Wie had ooit kunnen denken dat deze rabbi uit Nazareth tot zo iets groots in staat zou zijn? *Dit was niet een normaal wonder!* Dat blinden weer konden zien en doven horen, dat was ook geweldig, ja, dat was mooi, maar dit was anders! Een wonder zoals deze had betekenis voor de toekomst! Vijf broden en twee vissen was voldoende om meer dan vijfduizend mannen eten te geven. Een mens die dit kon doen was meer dan een vrome rabbi, meer dan een groot profeet: Dit was de Messias, die komen zou! Er was nu geen twijfel meer mogelijk. Vandaag hadden deze Galilese mannen samen met de Messias koning gegeten. Ja, hun Messias koning die hen zou verlossen uit de macht van de heidenen!

Hoe vaak was het al niet gebeurd, hier in dit steppegebied, dat de soldaten van koning Herodes een groep Zeloten (verzetsstrijders) achtervolgden en hen de bergen in hadden gejaagd? Bijna altijd waren ze aan de Romeinse soldaten ontkomen. Maar dan kwam de honger en moesten ze zich alsnog aan de Romeinen overgeven. Maar met Jezus als hun koning en aanvoerder van een leger zouden ze elke vijand kunnen verslaan. Met hem konden ze alles. Onder zijn vaandel was niets meer onmogelijk: een inval in Galilea, een mars naar de stad Jeruzalem en wie weet een krijgstoet naar dat heidense Rome, de hoofdstad van de Romeinse keizer!

Maar wanneer deze Jezus werkelijk de Messias was, de lang beloofde Verlosser, dan moest hij het nu ook ronduit zeggen. Nu was het de tijd ervoor. Nog een paar weken en dan was het Pasen en moesten ze er klaar voor zijn. Alles wilden ze voor Jezus doen. Alles achter zich laten: hun werk, hun vrouwen en kinderen, hun huis en have.... Alles! En als die Jezus het nu nog niet aandurfde, als hij nu

nog steeds twijfelde tussen ja en nee, dan zouden ze hem ertoe dwingen. Ja, als het niet anders kon, *dan zouden ze hem zelfs met geweld tot hun koning maken!* Vandaag hadden ze gezien dat het kon, dat er niets voor hem onmogelijk was. Nu zou het gebeuren. Deze avond nog, deze nacht!

In grote groepen liepen deze mannen naar de oever van het meer waar Jezus met zijn leerlingen was.

De Here Jezus wist maar al te goed wat de Galileeërs met hem van plan waren. Het deed hem bitter veel pijn dat ze hem nog steeds niet begrepen. Het leek wel of alles tevergeefs was geweest. Alle wonderen die hij voor hun ogen gedaan had, alle woorden die hij tot hen gesproken had. Al zijn uitleg aan de mensen uit de Heilige Schrift, uit de oude boeken van Mozes en de andere profeten, *hadden ze daar dan niets van begrepen?*

Nog steeds zagen deze mensen hem als een aardse koning, die was gekomen om de vijanden van Israël te verslaan. Nog steeds wilden ze hem, het Lam van God dat de zonden van de wereld op zich zou nemen, tot een leider maken van een bende wilde Zeloten. (Verzetsstrijders) Een koning moest hij zijn die de Romeinse soldaten zou verjagen uit het land Israël, een koning die brood tevoorschijn ‘toverde’ voor zijn hongerige soldaten.

Hun Koning - ééns zou Hij dat worden, maar wel op zijn tijd. Maar eerst moest hij *sterven, begraven worden en weer opstaan uit de dood*. Hij mocht geen koningskroon van deze mannen aannemen, zelfs niet als ze dat met geweld wilden gaan doen.

Wanneer zou dit ‘blinde volk’ het geloven dat zijn Koninkrijk niet van deze wereld was?

Jezus wist dat het nooit zo ver zou komen. Nog deze nacht zouden al deze mannen hem de rug toekeren en wanneer het weer Pasen zou zijn dan zouden ze hem zelfs overleveren aan de Heidenen.

Zelfs de twaalf leerlingen van Jezus waren niet wijzer dan deze Galileeërs. Ook al kwamen ze er niet ronduit voor uit, ook zij droomden van een koningstroon voor Jezus en voor zichzelf. Van een plekje naast Jezus aan zijn rechter- of aan zijn linkerzijde.

Nee, ook bij hen zou Jezus in dit zware uur geen steun vinden. Het was beter dat hij hen eerst maar wegstuurde. Hij wenkte hen en liep voor hen uit naar de oever van het meer. Daar dwong hij hen in het schip te gaan en naar de overkant van het meer te varen.

Liever waren zijn leerlingen bij hem gebleven, vooral omdat er grote dingen stonden te gaan gebeuren. Maar tegen Jezus ingaan durfden ze niet.

Terwijl ze zich wel zorgen maakten om Jezus, gingen ze aan boord van hun schip en even later roeiden richting de overkant van het meer.

Aan de oever van het meer, dicht bij het water, stond Jezus te wachten op de Galileeërs die hem al gemist hadden en nu naar hem toekwamen. Jezus stond daar. Stil, bedroefd en zwijgend en luisterde hij naar hun dwingende spreekkoren: ‘De koning heil! Heil de Messiaskoning!’

Nog nooit had Jezus zich zo eenzaam gevoeld als deze avond, terwijl de Galileeërs wild en overstuur op hem afkwamen. Blij waren ze om het wonder dat ze meegemaakt hadden en nog blijer om wat nu ging gebeuren. Rabbi Jezus zou nu in deze nacht hun koning worden. Hun leider in hun strijd tegen de Romeinse soldaten!

En nog zei Jezus niets, nog stond hij daar met een groot verdriet in zijn ogen. Dacht hij misschien terug aan die sabbat in Nazareth toen ook een menigte mensen hem belaagde? Maar dit was anders. Nu wilden ze hem koning maken. Zelfs met geweld. Maar dit was niet veel beter als toen!

En morgen zouden al deze Galileeërs hem de rug toekeren en hem haten... ‘De koning heil! Heil de Messiaskoning!’

Toen ze al dichter op Jezus toekwamen en de brutaalsten hem zelfs beet wilden pakken om hem mee te nemen, draaide Jezus zich om, keek hen aan en gebod hen om hem met rust te laten.

Tussen de rijen mensen door liep Jezus het land in, de kant op van de bergen.

Meer van Galilea